

ПЛОХУТА Є. П.,
здобувач
(Науково-дослідний інститут
публічного права)

УДК 342.951:347.95-048.23
DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.4.46>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ТА ОСІБ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ І РІШЕНЬ ІНШИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ, ЙОГО СКЛАД ТА ОСОБЛИВОСТІ

У статті акцентовано увагу на тому, що органи та особи, які здійснюють адміністративну діяльність у сфері примусового виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні, виконують одну із належних їм функцій, що полягає у практичній реалізації зовнішніх і внутрішніх адміністративних повноважень, якими наділені такі суб'єкти права. На підставі аналізу наукових положень щодо розкриття змісту таких правових категорій, як: «правовий статус»; «адміністративно-правовий статус», а також характеристики суб'єктів, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні, було запропоновано дефініцію поняття «адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Спираючись на наукові доробки вчених-адміністративістів, та аналізуючи правове регулювання статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів, ми доходимо висновку, що ця діяльність покладена на органи державної виконавчої служби та приватних виконавців, які наділені спеціальним адміністративно-правовим статусом. Доведено, що орган державної влади вчиняє юридично значущі дії через державних службовців, зокрема, державних виконавців, які підпорядковані цьому органу та обіймають у ньому відповідні посади. Досліджуючи адміністративно-правовий статус органів державної виконавчої служби та державних виконавців, у статті ми ототожнюємо цих двох суб'єктів.

Запропоновано структуру адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні, проведено класифікацію основних елементів адміністративно-правового статусу державних та приватних виконавців, шляхом їх поділу на загальні та спеціальні елементи, розкрито їх зміст. У науковій статті розглянуто окремі положення правового регулювання статусу державних та приватних виконавців та визначено особливості та відмінності у адміністративно-правовому статусі державного та приватного виконавців.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус; виконавче провадження; органи, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів; правовий статус; примусове виконання.

Plokhuta Ye. P. Administrative status of bodies and persons enforcing judgments and decisions of other authorities in Ukraine, its composition and features

The article focuses on the fact that the bodies and persons carrying out administrative activities in the field of enforcement of court decisions and decisions of other bodies in Ukraine perform one of their functions, which consists in



the practical implementation of external and internal administrative powers, which are vested in such subjects of law. Based on the analysis of scientific provisions regarding the disclosure of the content of such legal categories as: "legal status"; "administrative-legal status", as well as the characteristics of entities that enforce court decisions and decisions of other bodies in Ukraine, a definition of the concept of "administrative-legal status of bodies and persons that enforce court decisions and decisions of other bodies" was proposed".

Relying on the scientific developments of administrative scientists, and analyzing the legal regulation of the status of bodies and persons who carry out the enforcement of court decisions and decisions of other bodies, we come to the conclusion that this activity is entrusted to the bodies of the state executive service and private executors who are endowed with special administrative legal status. It has been proven that the state authority commits legally significant acts through state officials, in particular, state executors who are subordinate to this body and hold relevant positions in it. Investigating the administrative and legal status of state executive service bodies and state executives, in the article we equate these two subjects.

The structure of the administrative-legal status of bodies and persons carrying out the enforcement of court decisions and decisions of other bodies in Ukraine was proposed, the main elements of the administrative-legal status of state and private executors were classified, by dividing them into general and special elements, and their content was disclosed. The scientific article examines the separate provisions of the legal regulation of the status of state and private performers and defines the peculiarities and differences in the administrative-legal status of state and private performers.

Key words: *administrative and legal status; enforcement; bodies that carry out enforcement of court decisions and decisions of other bodies; legal status; enforcement.*

Постановка проблеми. Примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні покладається на органи державної виконавчої служби, а у визначених Законом України «Про виконавче провадження» випадках – на приватних виконавців (ст. 1) [1]. Правовий статус органу державної виконавчої служби безпосередньо взаємопов'язаний із правовим статусом його посадових осіб – державних виконавців, а правовий статус приватних виконавців, у свою чергу, безпосередньо пов'язаний із правовим статусом державних виконавців. Державні виконавці та приватні виконавці є носіями суб'єктивних процесуальних прав і обов'язків, їх правовий статус має особливості, пов'язані із їх професійною діяльністю. Правовий статус державних виконавців та приватних виконавців, як суб'єктів адміністративного права на сьогодні залишається недостатньо дослідженим, навіть, дещо суперечливим в окремих аспектах через прогалини у національному законодавстві.

Аналіз публікацій, у яких започатковано аналіз окресленої проблеми. Окремі питання адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні досліджували такі вчені, зокрема: А.М. Авторгов, О.М. Бандурка, С.М. Брайченко, О.Б. Верба-Сидор, С.В. Ківалов, В.В. Комаров, С.О. Кравцов, Л.В. Крупнова, К.О. Лагода, І.В. Лимарь, Д.М. Притика, І.Г. Француз та багато інших. Наукові доробки зазначених учених мають важливе значення для дослідження окресленої проблеми, утім, на нашу думку, питання щодо визначення адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні є недостатньо розкритим.

Тому **метою цієї статті є:** визначення складу та особливостей адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні.

Виклад основного матеріалу. Характеристика будь-якого суб'єкта владних повноважень охоплюється поняттям «правовий статус», яке являє собою складне явище, що об'єд-



нує не лише права, обов'язки, відповідальність, а й інші елементи – принципи діяльності, правоздатність, гарантії законності тощо [2, с. 123].

Адміністративна діяльність у сфері примусового виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні, яку здійснюють уповноважені суб'єкти, являє собою одну із належних їм функцій, що полягає у практичній реалізації зовнішніх і внутрішніх адміністративних повноважень, наданих таким органам. Тож, можна дійти висновку, що характеристика органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні охоплюється поняттям «адміністративно-правовий статус». Отже, у даному контексті науковому аналізу передусім підлягає правова категорія «адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні», перш ніж перейти до безпосереднього дослідження цієї правової категорії, нам необхідно з'ясувати сутність понять «статус» та «правовий статус».

Так, «статус» (від лат. – *status*) – положення, становище. Це абстрактний багатозначний термін; у загальному значенні означає сукупність стабільних значень параметрів об'єкта або суб'єкта [3, с. 609]. Отже, термін «статус» є багатоаспектною категорією, зміст якої складають взаємопов'язані елементи, має різне значення, в залежності від сфери тлумачення. У юридичному контексті «статус» означає положення суб'єкта в певній ієрархічній системі.

Похідним від поняття «статус» є юридичний термін «правовий статус», який означає правове положення суб'єкта. Аналізуючи правову категорію «правовий статус», А.В. Панчишин підкреслює інтегрованість цього поняття і зазначає, що його зміст складають правові норми щодо визначення правового статусу; права та обов'язки; інтереси та свободи, гарантії прав та свобод; правосуб'єктність; правові принципи; громадянство; юридична відповідальність тощо [4, с. 96]. У запропонованому тлумаченні поняття «правовий статус» вчений фактично розкриває основні його складові елементи.

У енциклопедичних джерелах зазначено, що правовий статус державних службовців визначається через їх повноваження та компетенцію і, як правило, правовий статус таких осіб визначено у спеціальному законодавстві. Зокрема, правовий статус органів державної виконавчої служби, державних виконавців та приватних виконавців знаходить своє відображення, зокрема, у Конституції України [5], Законах України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6], «Про виконавче провадження» тощо [1].

Тож, із наведеного вбачається, що юридична категорія «правовий статус» є багатоаспектною, складається з різних елементів, її зміст є предметом частих наукових дискусій. З нашої точки зору, обов'язковими елементами правового статусу суб'єкта, які є комплексними та взаємозалежними, є, зокрема: 1) права та обов'язки; 2) завдання і функції; 3) компетенція; 4) гарантії; 5) юридична відповідальність.

Органи та особи, які здійснюють примусове виконання судових рішень, реалізуючи, надані законом, зовнішні та внутрішні адміністративні повноваження у сфері примусового виконання, фактично здійснюють адміністративну діяльність.

З наведеного є очевидним, що органи та особи, які здійснюють примусове виконання судових рішень наділені спеціальним адміністративно-правовим статусом, належать переважно до суб'єктів публічного управління, мають визначене коло прав та обов'язків, повноважень та компетенції; гарантії та відповідальності. Тобто, такі суб'єкти наділені адміністративно-правовим статусом, який походить від правової категорії «правовий статус», та який можна розкрити через його структуру.

Тож проаналізуємо доктринальні підходи вчених до визначення поняття «адміністративно-правовий статус осіб», С.В. Ківалов характеризує адміністративно-правовий статус осіб як комплекс їх прав та обов'язків, що закріплені нормами адміністративного права, а також гарантії захисту цих прав і обов'язків [7, с. 272].

В основі адміністративно-правового статусу лежить адміністративна правосуб'єктність, зазначає С.Г. Стеценко. Автор наголошує, що кожний суб'єкт адміністративного права має свій варіант притаманного йому адміністративно-правового статусу. Чинники, що



впливають на прояви адміністративної дієздатності (вік, стать, стан здоров'я, належність до певних соціальних груп), також видозмінюють характеристики адміністративноправового статусу [8, с. 92–93].

А. М. Костюков під адміністративно-правовим статусом посадової особи розуміє врегульоване нормами права положення посадової особи в органі управління (найменування посадової особи та його місце в службовій ієрархії, функції, повноваження, гарантії реалізації повноважень і відповідальність [9, с. 21].

Отже, адміністративно-правовий статус – це врегульований нормами адміністративного законодавства правове положення в системі ієрархії органів, посадових або службових осіб, що складається із сукупності взаємопов'язаних правових елементів.

М.І. Горбач запропонував провести класифікацію елементів адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративного права:

1) основні елементи – є права та обов'язки, як комплексні елементи адміністративно-правового статусу адміністративно-правового статусу, що виділяють його цілісну складову, без жодного з елементів якого він не може існувати;

2) додаткові елементи – такі як правосуб'єктність, правове становище, повноваження, гарантії, компетенція, адміністративно-правова відповідальність, юридичне явище, на думку, автора належать до динаміки, тобто інструментарію адміністративного права та не можуть бути віднесеними до загальної складової адміністративно-правового статусу суб'єкта адміністративного права;

3) спеціальні елементи, до яких, за твердженням дослідника, відносяться всі елементи, що характеризують певний конкретний суб'єкт адміністративного права [10, с. 39]. Зважаючи на предмет нашого дослідження, ми погоджуємося із таким науковим поглядом вченого, і вважаємо за доцільне запропонувати провести умовну класифікацію складових елементів адміністративно-правового статусу, шляхом їх поділу на загальні елементи та спеціальні. Загальні елементи є складовими змісту будь-якого адміністративно-правового статусу, а спеціальні елементи, відповідно, характеризують спеціального суб'єкта адміністративного права.

Отже, до обов'язкових (загальних) елементів, які складають зміст будь-якого правового статусу відносяться, зокрема: права і обов'язки суб'єкта адміністративного права; юридична відповідальність суб'єкта адміністративного права. У свою чергу до спеціальних елементів відносяться: адміністративна правосуб'єктність (адміністративна правоздатність та адміністративна дієздатність; компетенція; функції та завдання; гарантії діяльності) суб'єкта адміністративного права.

Враховуючи наведене, можна резюмувати, що державні виконавці та приватні виконавці також наділені спеціальним адміністративно-правовим статусом. Щодо органу державної виконавчої служби доцільно пояснити, що орган державної влади вчиняє юридично значущі діяння через державних службовців, які підпорядковані цьому органу та обіймають у ньому відповідні посади. З цього приводу П.В. Макушев влучно вказує, що в межах повноважень органів державної виконавчої служби в Україні визначаються і повноваження їх посадових осіб, зокрема, державних виконавців [11, с. 14]. Тому, досліджуючи адміністративно-правовий статус органів державної виконавчої служби та державних виконавців ми ототожнюємо цих двох суб'єктів.

Аналізуючи поняття «адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють виконавче провадження», доцільно звернутися до наукових доробок вчених-адміністративістів. Так, Д.В. Сівернін, досліджуючи адміністративно-правовий статус органів державної виконавчої служби, пише, що ця правова категорія характеризує місце цієї служби в системі органів публічної адміністрації та визначає межі діяльності її працівників щодо інших суб'єктів виконавчих правовідносин [12, с. 10].

Досліджуючи адміністративно-правовий статус державного виконавця А.М. Авторгов пропонує під цією правовою категорією розуміти «...поняття, зміст якого завжди виражається у сукупності нормативно визначених обов'язків та прав, службовій правосуб'єктно-



сті, компетенції та юридичній відповідальності за невиконання чи неякісне виконання своїх повноважень у сфері примусового виконання рішень» [13, с. 11]. Науковець справедливо зазначає, що адміністративно-правовий статус державного виконавця – один з «видових» статусів порівняно із адміністративно-правовим статусом державного службовця, проте і він є «родовим» щодо правових статусів із більшим рівнем конкретизації [13, с. 11], тобто адміністративно-правовий статус державного виконавця є спеціальним.

Отже, адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні – це правова категорія, яка характеризує правове положення цих суб'єктів в ієрархії органів виконавчої влади. Адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів має складну структуру, яка складається з окремих елементів, зокрема: 1) права і обов'язки суб'єктів; 2) адміністративна правосуб'єктність суб'єктів; 3) повноваження суб'єктів; 4) функції та завдання; 5) юридична відповідальність суб'єктів. Вважаємо за доцільне провести класифікацію цих елементів шляхом поділу на загальні та спеціальні елементи. Так, до загальних елементів адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів пропонуємо відносити такі елементи: права та обов'язки; юридична відповідальність. У свою чергу до спеціальних можна віднести такі елементи, як-то: адміністративна правосуб'єктність суб'єктів; повноваження суб'єктів; функції та завдання. Усі ці елементи структурної будови адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів, врегульовані нормами адміністративного права.

Аналіз наукових підходів до розкриття сутності та змісту адміністративно-правового статусу як теоретичної правової категорії, дає можливість розкрити зміст кожного окремого елемента структури адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні.

Безумовно для дослідження сутності адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів необхідно розкрити загальні (базові) елементи адміністративно-правового статусу цих суб'єктів.

Права і обов'язки органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів. Цей елемент є загальним та обов'язковим, є основою правового статусу будь-якого суб'єкта публічного управління.

В контексті характеристики прав та обов'язків суб'єктів адміністративних правовідносин доцільно звернути увагу, що адміністративно-правові відносини відображають вплив адміністративно-правових норм на поведінку суб'єктів у сфері публічного адміністрування, тобто адміністративно-правова норма від імені держави визначає належну поведінку кожного зі своїх адресатів. Вона встановлює обов'язкові правила, які виявляються у вигляді взаємних прав та обов'язків [14, с. 37].

Перелік обов'язків і прав виконавців є вичерпним та нормативно-врегульованим відповідно до ст. 18 Закону України «Про виконавче провадження» [1]. Так, відповідно до положень Закону [1] виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів щодо примусового виконання рішень, неупереджено, ефективно, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії. Так, основним обов'язком виконавця, зокрема, є здійснення заходів примусового виконання рішень у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом і цим Законом тощо (ст. 18) [1].

Ще одним загальним елементом адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні є **юридична відповідальність** цих суб'єктів.

Юридична відповідальність, зокрема, адміністративна відповідальність – це специфічна форма негативного реагування з боку держави в особі її компетентних органів на відповідну категорію протиправних проявів, згідно з якою особи, які їх вчинили, повинні дати відповідь перед повноважним органом за свої неправомірні дії і понести за це адміністративні стягнення у встановлених законом формах і порядку [15, с. 10].



Юридична відповідальність органів та посадових осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень виникає з юридичних обов'язків, які є одним з елементів правового статусу цих суб'єктів права.

Прикладом нормативного закріплення юридичної відповідальності виконавців є ст. 13 Закону України «Про виконавче провадження» [1]. Так, зокрема, передбачено, що виконавці несуть відповідальність у порядку, встановленому законом, за порушення строків прийняття рішень та вчинення виконавчих дій [1].

У ст. 37 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6] врегульовано положення, що приватний виконавець несе за свої рішення, дії чи бездіяльність та завдану третім особам шкоду цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність у порядку та обсягах, установлених законом, а також дисциплінарну відповідальність у порядку, встановленому цим Законом [6]. Додатково положеннями цього Закону [6] передбачений перелік підстав для притягнення приватних виконавців до дисциплінарної відповідальності (ст. 38) [6]. Підставою для притягнення до дисциплінарної відповідальності державного виконавця, як державного службовця, – є вчинення дисциплінарного проступку (ст. 65) [16].

Різні підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності державних виконавців та приватних виконавців встановлені законодавством вказують на те, що правові статуси цих двох суб'єктів, які здійснюють примусове виконання, різні. Так, державний виконавець є представником влади, діє від імені держави і перебуває під її захистом та уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, передбаченому законом (ч. 2 ст. 7) [6], а приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності (ч. 2 ст. 16) [6].

Доцільно зауважити, що державні виконавці, як і приватні виконавці, у встановлених законодавством випадках, окрім дисциплінарної відповідальності можуть нести усі інші види юридичної відповідальності, зокрема: адміністративну, цивільну, кримінальну, матеріальну, дисциплінарну тощо.

Адміністративна правосуб'єктність. Дослідження питання адміністративної правосуб'єктності виконавців, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні проводив О.М. Гришко. Вчений пише, що правосуб'єктність осіб (приватних та державних виконавців) складається із загальної та спеціальної адміністративної правосуб'єктності. Адміністративна правосуб'єктність, на думку автора, передбачає, що особа відповідає спеціальним, визначеним адміністративним законодавством вимогам, що забезпечують її здатність виступати учасником адміністративно-правових відносин [17, с. 203].

Отже, адміністративна правосуб'єктність розкриває правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів. Кожен суб'єкт, який здійснює примусово-виконавчу діяльність наділений адміністративною правосуб'єктністю, яка включає у себе адміністративну правоздатність, адміністративну дієздатність. Саме завдяки адміністративній правосуб'єктності органи та особи, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів виступають учасниками адміністративних правовідносин.

Ще одним спеціальним елементом адміністративно-правового статусу органів і осіб, які здійснюють примусове виконання є їх **повноваження**. Повноваження як елемент адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів тісно пов'язаний з правами та обов'язками цих суб'єктів адміністративно-правових відносин, адже юридична категорія «повноваження суб'єкта» включає в себе також права та обов'язки цього суб'єкта. «Якщо розглядати повноваження як елемент характеристики органів влади та їх посадових осіб, для них характерною є ознака владності» [18].

На відміну від державного виконавця, приватний виконавець не є державним службовцем, але він уповноважений державою на надання публічних функцій. Тобто, приватного



виконавця можна прирівняти до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Отже, можна дійти висновку щодо особливостей адміністративно-правового статусу приватних виконавців, зокрема наділення його окремими владними повноваженнями для примусового виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні. Так, до повноважень приватного виконавця належить, зокрема: арешт коштів та майна, опис майна, вилучення, його реалізація тощо. Тобто, процедура примусового виконання однакова як для державних, так і для приватних виконавців, втім має свої особливості через специфіку адміністративно-правового статусу приватних виконавців. Так, сфера діяльності приватних виконавців обмежена заборонаю на виконання рішень, які містять публічно-правові вимоги.

Завдання та функції – є спеціальним елементом адміністративно-правового статусу органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні.

Завдання органів державної виконавчої служби та приватних виконавців визначені у ст. 3 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6]. Так, завданням органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено Законом [6].

Завдання органів і осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів тісно пов'язані із функціями, які виконують такі суб'єкти. «Функція – завдання, обов'язки, зв'язані з діяльністю, посадою людини» [19, с. 505]. Із урахуванням зазначеного, під функціями суб'єктів публічного управління пропонуємо розуміти основні види діяльності цих суб'єктів, спрямовані на виконання певних завдань. Саме від функцій залежить досягнення мети діяльності певного суб'єкта публічного управління.

Функції державних та приватних виконавців нормативно не визначені. Втім, аналізуючи основні положення Законів України «Про виконавче провадження» [1] та Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6]. Так, діяльність приватних і державних виконавців спрямована на виконання таких функцій, зокрема: 1) відновлення правосуддя – виявляється у досягненню кінцевої мети правосуддя – виконання судових рішень і рішень інших органів та встановлення справедливості; 2) соціальна функція виявляється у забезпеченні стабільності у суспільстві та державі; 3) захисна функція проявляється у досягненні правової захищеності законних прав та інтересів фізичних та юридичних осіб, що; 4) економічна – полягає у відновленні економічної стабільності фізичних та юридичних осіб, а також держави.

Висновки. Адміністративно-правовий статус державних виконавців та приватних виконавців не є тотожним, має свої особливості, а також різний елементний склад, у залежності від характеризованого суб'єкта. Так, адміністративно-правовий статус обох суб'єктів складається із загальних та спеціальних елементів, але зміст цих елементів різниться через те, що державні виконавці є представниками влади, діють від імені держави і перебувають під її захистом та уповноважені державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, передбаченому законом, а приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності. Отже різними є: 1) спосіб добору на посаду; 2) обсяг повноважень (на відміну від державного виконавця, приватний виконавець не є державним службовцем, втім приватний виконавець уповноважений державою на надання публічних функцій, зокрема наділення його окремими владними повноваженнями для примусового виконання судових рішень і рішень інших органів в Україні. Сфера діяльності приватних виконавців обмежена заборонаю на виконання рішень, які містять публічно-правові вимоги; 3) порядок притягнення до дисциплінарної відповідальності; 4) суб'єкти і форми контролю також різні. Спільними елементами адміністративно-правового статусу державного виконавця та приватного виконавця, – у цьому контексті тотожними, можна назвати права та обов'язки, а також завдання та функції цих суб'єктів.



Список використаних джерел:

1. Про виконавче провадження: Закон України № 1404-VIII від 02.06.2016. *Голос України* від 05.07.2016 № 122-123.
2. Воеводин Л.Д. Юридический статус личности в России: учебное пособие. Москва: Изд-во Моск. ун-та, Норма, Инфра-М, 1997. 304 с.
3. Мещерякова О.В. Щодо визначення елементів адміністративно-правового статусу учасників операцій ООН з підтримання миру. *Форум права*. 2011. № 2. С. 609 – 612.
4. Панчишин А.В. Поняття, ознаки та структура правової категорії «правовий статус». *Часопис Київського університету права*. 2010. 211 с.
5. Конституція України: Конституція, Закон України № 254к/96-ВР від 28.06.1998. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. 23 липня (№ 30). Ст. 141.
6. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України № 1403 – VIII від 02.06.2016. *Голос України* № 122–123 від 05.07.2016.
7. Ківалов С.В., Біла Л.Р. Адміністративне право України: навч.-метод. посіб. Вид. 2-е, перероб. і доп. Одеса: Юрид. л-ра, 2002. 312 с.
8. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: навч. посібн. Київ. 2007. 624 с.
9. Костюков А. Н. Должностное лицо: административно-правовой статус. Известия ВУЗов. Правоведение. 1987. № 2. С. 21–23.
10. Горбач М.І. Класифікація елементів адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративного права. *Вісник пенітенціарної асоціації України*, 2017. № 2. С. 29 – 40.
11. Макушев П.В. Державна виконавча служба в Україні: адміністративно-правове дослідження : автореф. дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Запорізький національний університет Міністерства освіти і науки України, 2017. 34 с.
12. Сівєрнін Д.В. Адміністративно-правовий статус органів державної виконавчої служби України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2014. 20 с.
13. Авторгов А.М. Адміністративно-правовий статус державного виконавця: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2008. 19 с.
14. Галунько В.В., Курило В.І., Короед С.О. та ін. Адміністративне право України. Т. 1. Загальне адміністративне право: навч. посіб. / за ред. проф. В.В. Галунька. Херсон: видавець Грінь Д.С., 2015. 272 с.
15. Герасименко Є.С. Питання реформування інституту адміністративної відповідальності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2000. 21 с.
16. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. *Голос України* від 31.12.2015 № 250.
17. Гришко О.М. Адміністративно-правовий статус органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2018. 270 с.
18. Голосніченко І.П., Голосніченко Д.І. Теорія повноважень, їх легітимність та врахування потреб і інтересів при встановленні на законодавчому рівні. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право: збірник наукових праць*, 2011. № 1 (9). С. 147–155. URL: https://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/4891/1/11%20-%201_9_%20-%202025.pdf
19. Івченко А. О. Тлумачний словник української мови / А. О. Івченко. Харків : Фоліо, 2004. 540 с.

